

БЯГСТВОТО НА ЖИВОТНИТЕ В ГОРАТА

chitanka.info

Един вол работил на господаря си много години вярно и търпеливо. Живеел и се надявал, че като остарее, стопанинът му ще го храни добре и ще го остави да почива и да умре мирно и тихо. Но се излъгал. Когато остарял, с голяма мъка теглил ралото и тежката кола. Впрягали го да вършее по цял ден, като му поставяли зобница на устата, та да не яде от житото, което вършал. Горкият вол търпял и си мислел: „Когато свършим хармана и засеем есенното семе, стопанинът ще ме освободи да си почина. Нима не вижда, че вече нямам сили да вървя, а камо ли да ора и да тегля колата!“

Но когато свършила вършитбата, волът зачул един ден как стопанинът казал на децата си: „Като засяхме вече, старият вол не е за работа. Много остаря, омършавя, не ще може да изкара зимата и на лято пак да работи. По-добре е да го заколим и да направим от него пастърма и суджуци.“

Волът, като зачул това, рекъл си: „Неблагодарни човече! Толкова години ти работих търпеливо и най-последно, като остарях и измършавях, вместо да ме помилваш и да ме оставиш да умра спокойно от старините си, искаш да ме колиш! Че какво зло ти направих? Колата ти натоварена ли не изтеглих, нивите ти ли не орах, от които жънеш добра пшеница и царевица и хранеше чедата си, и продаваш скъпо на пазара? Хармана ти ли не вършах, дето ми завързваше устата, та да не хапна ни зрънце от житото, което сам съм орал и прекарвал? И когато много остарях, ти, вместо да ме оставиш да почивам, бодеш ме с остена и ми направи кожата на решето! И сега не ме оставяш да умра спокойно, а искаш да ме колиш! Не, това не е вече за търпяване! Ще избягам от тебе и ще отида в гората на свобода!“

Така намислил старият вол и тръгнал да бяга в пустата гора.

Срещнал го петелът и го попитал:

— Къде отиваш, воле?

Волът му разказал своите патила. Тогава петелът рекъл:

— Моля ти се, прибери и мене, та заедно да бягаме! И аз чух как господарката ми каза на децата си: „Да заколим стария петел, че не го бива вече да води кокошките. От него става само една тенджерка чорба!“

Волът го прибрал и тръгнали двамата да бягат. Като повървели малко, срещнало ги магарето и попитало:

— Къде отивате, воле и петльо?

Те му разказали. Магарето оперило ушите си и рекло:

— Моля ви се, братя да сте ми, приберете и мен, че и моят стопанин не е по-добър от вашите! Самарът ми не слиза никога от гърба. Всеки ден ме товари с тежки товари и вместо да ме остави да почивам, като вземе една дебела тояга, и налага, сякаш че дърво бие!

Прибрали и магарето и заедно побягнали към гората.

Срещнало ги котето и ги попитало:

— Къде отивате, воле?

Волът разказал, че бягат в пуста гора от лоши стопани.

— Моля ви се — казало котето, — да дойда и аз! Моят стопанин има лоши деца и всеки ден ме мъчат. Не им стига, дето ловя мишките, но направили малка кола и ме впрягат да ги влека! Това моя работа ли е? За това не мога повече да търпя и ще бягам!

Прибрали и него. Повървели малко и в полето ги срещнало зайчето. То попитало:

— Къде отивате, воле?

Разказали му, че бягат от лошите си стопани.

— Приберете и мен — замолило се зайчето, — че нямам мира от ловците и кучетата. По цял ден ме гонят!

Прибрали и него и забягнали дружно в пустата гора. Там намерили храна и покой, та не могли да се нарадват. Когато взело да застудява, волът рекъл:

— Дружина, трябва да се потрудим, та да си направим една къща, за да не измрем от студ, когато завие зимният вятър.

Магарето рекло:

— Като стане студено, аз ще си обърна задницето срещу вятъра и студа и ще прекарам зимата. Не ми трябва къща!

Петелът изкукуригал:

— Аз, като се покача на едно дърво — киркилигу-миркилигу, — ще прекарам зимата!

Котето измяукало:

— Аз, като се завра в някое хралупесто дърво, и там — хър-мър — ще прекарам зимата!

Зайчето рекло:

— Аз от шума в шума, от дупка в дупка ще прекарам зимата!

Волът, като видял каква е работата, стегнал се и си направил сам топла къща, която покрил с една вълчешка кожа.

Дошла зимата. Волът се нахранил, напил се и влязъл на топло в къщата си. Но една нощ излязла страшна буря: духал силен вятър, валял сняг на парцали, студът щипел и късал. Тогава другарите на стария вол почнали да тичат при него и да му се молят да ги пусне в къщата си, за да не измрат от студ. Най-напред отишло магарето и викнало:

— Братко воле, отвори ми, че умирам от студ!

Волът отговорил:

— Бягай оттук! Обръщай си задницата срещу студа!

Магарето започнало да плаче, да нарежда милно-жално и волът го съжалил и пуснал на топло. След малко дошъл петелът:

— Отвори ми, воле, че умирам от СТУД!

— Махай се оттук, петльо! — извикал волът. — Иди по дърветата и пей киркилигу-миркилигу и ще прекараш зимата!

Но после му дожаляло за стария петел и отворил вратата на къщата си. Дошли и котето, и зайчето. Волът, като ги понахокал най-напред, че не искали да си правят къща, прибрал ги всички.

Стоплили се другарите, разприказвали се, развеселили се. По някое време през студената нощ гладните и премръзнали вълци взели да вият страшно из гората.

Магарето рекло:

— Воле, това са моми на седянка и пеят, аз ще се провикна!

Волът му казал:

— Събирай си ума в главата, Марко! Какво щат тук моми в тая пуста гора?

Магарето не послушало по-стария си другар и изревало със силния си и гръмлив глас, колкото можало. Вълците, щом чули магарешкия рев, веднага дошли около къщата и извикали:

— Приятели, отворете да видим кой ни викаше тук! Всички замръзнали от страх, но волът рекъл:

— Отворете им, да видим що искат.

Отворили вратата. Вълците, като влезли и видели дружината, зарадвали се много и рекли:

— Приятели, послушайте да ви попеем една песенчица! — И запели: — Каквото си търсихме, такова си и наидохме!

Волът рекъл:

— А сега, мили гости, послушайте и нашата песен! — и запял:
— Каквото има на покрива, такова ще ви направим!

Най-старият вълк рекъл на вълците:

— Излезте, та вижте що има на покрива!

Излезли вълците и видели на покрива вълчата кожа, уплашили се и беж да ги няма! Останал един стар вълк, а приятелите взели да го нападат: волът с рогата, магарето с ритане, котето с драскане, петелът с кълване, а зайко тичал около тях да търси пушка да убие вълка!

Така, както биели и мушкали вълка, волът някак си с рогата го прехвърлил из вратата навън и вълкът хукнал да бяга. И както бягал, където и да минел, ледените висулки го удряли по гърба. Едва достигнал до другарите си, разказал им, че зайко, като стрелял подире му е пушката, куршумите като дъжд падали по гърба му.

Като разказал патилата си, старият вълк паднал и умрял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.